

Ето така, момче младо, —
 Богъ да ми те чуватъ! —
 Имахъ сина, иммахъ чедо,
 А сега го нѣмамъ!
 Я го гледахъ, я го вардехъ
 Како свои очи,
 И сосъ него я забрвахъ
 Тежки си години.
 Ощъ отъ малечки години
 Учехъ сина, карахъ,
 Онъ отъ турчина да бѣгатъ,
 Да не му отврѣщатъ.
 Люто слово да не казватъ
 Да не го разлютитъ,
 Дека турчина ще стретить
 Нему пѣтъ да править,
 И да мълчитъ, кога турчинъ
 Него псуватъ, хулитъ.
 Секога да казватъ нему:
 Ага, бей, ефенди,
 Много ти дни и години,
 (Ага, златенъ ага)! ¹⁾
 И пакъ нему турчинъ кажитъ:
 Гяуръ, кьоръ оласънъ,
 Него онъ да не докачватъ
 Съ ядовита дума.
 Ако ль въ кѣщи дойдить турчинъ,
 Него да дочакватъ
 Съ медъ и съ млѣко, съ сладки думи,
 И него да служатъ
 Со що искатъ, съ какво искатъ,
 И съ вино червено,
 Пържено ли пиле, яйца,
 Младо ль, тѣсто ягне,
 Млѣко ль кисело, иль прѣсено,
 Баница иль мазникъ,
 Или прѣсенъ хлѣбъ домашенъ
 Въ потница испеченъ,

¹⁾ И тоя стихъ е притуренъ отъ насъ.